

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **J. Ž.**, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2012, č. j. 179620/2012-MZE-14132, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2015, č. j. 7 A 69/2012 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou dne 14. 12. 2012 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2012, č. j. 179620/2012-MZE-14132, ve věci poskytnutí dotace v rámci agroenvironmentálních opatření pro rok 2011. Městský soud v Praze usnesením ze dne 31. 7. 2015, č. j. 7 A 69/2012 – 41, výrokem I., zastavil řízení o žalobě podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), výrokem II. usnesení vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a výrokem III. rozhodl o vrácení soudního poplatku žalobkyni ve výši 2.000 Kč.

Proti výroku III. tohoto usnesení Městského soudu v Praze podala žalobkyně kasační stížnost. Namítla, že jí soud vrátil zaplacený soudní poplatek pouze ve výši 2.000 Kč, přestože zaplatila 3.000 Kč. Dále poukázala na průtahy řízení o žalobě, která sama nezavinila. Žádala vrácení zaplaceného soudního poplatku v celé výši.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení o kasační stížnosti, a zda není dán důvod k jejímu odmítnutí. Soud vycházel z následujících skutečností a úvah.

Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 23. 2. 2007, č. j. 8 As 25/2006 – 144, poznamenal, že „rozhodování o soudních poplatcích by bezesporu svou podstatou náleželo do výkonu státní správy. Zřejmě však z praktických důvodů, především se zřetelem na často úzkou souvislost s vlastním rozhodováním, svěčuje zákon o soudních poplatcích rozhodování o soudních poplatcích soudům (§ 3 tohoto zákona)“. Kasační stížností napadený výrok usnesení Městského soudu v Praze byl tedy vydán jakožto součást řízení ve správním soudnictví a je tedy rozhodnutím soudu ve správním soudnictví ve smyslu § 102 s. ř. s. V tomto směru je nepodstatné, že důvody rozhodnutí se opírají o jiný zákon než je soudní řád správní.

Podání kasační stížnosti právní úprava obecně připouští proti každému rozhodnutí krajského soudu vydanému ve správním soudnictví. Výjimky ze zásady přípustnosti kasační stížnosti stanoví soudní řád správní v § 104.

Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu.

Ustanovení § 57 odst. 1 s. ř. s. zahrnuje mezi náklady řízení i soudní poplatky. Rozhodnutí o soudních poplatcích, v daném případě rozhodnutí o vrácení soudního poplatku, je tedy rozhodnutím o nákladech řízení.

Jestliže kasační stížnost směřuje právě proti výroku III. usnesení Městského soudu v Praze o vrácení soudního poplatku, je nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ji proto podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. září 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu